



Уладзімір РУЛЬ

ТРЫ ЛІСТЫ ДА МАТУЛІ

Ліст першы

Матуля,
Надзеўшы цярновы вянок,
На пошукі праўды я крочу...;
Рой слоў, што ляцяць мне ў вочы
Натую ў стромкі слупок.

Віхура няўпыннасці мной
Кіруе без стомы і жалю.
Рашучасць маю зацуглялі
Жаданні з надзеяй святой.

Бянтэжаць штодня крумкачы,
У твар насміхаюцца блазны,
Відаць з паняверкай заразнай
Спрабуюць гуртом заручыць.

Начамі ад вохкання соў,
Пад рогат прароцтваў сычовых,
Павер, мама, цяжка адмовіць
Душы, што імкнецца дамоў.

Тады дух – душы маёй брат –
Тлумачыць ёй доказна тое,
Што надта ж жаданне благое –
Жыць век па маралі ягнят.

Дух ёй унушае: “Сястра,
Не будзь жа такой палахлівай.
Зацятасці, сіле маўклівай
Вучыся ў мяне, змагара!

Павер мне і моцы ў той раз
Сабе дадасі назаўсёды;
Надзейнымі сіламі згоды
Знітуе паход гэты нас!”

Рашучы такі маналог
Гучыць у дарозе нярэдка,
Яго чуюць вечныя сведкі:
Зямля і нябесны разлог.

Зіма 2000 г. Сын.

Ліст другі

Матуля,
Твае тэлеграму і ліст
З крыклівай сарочынай поштай
Прынёс дзяцел-тэлеграфіст,
Ды толькі, матуля, навошта

Ты пішаш у іх, што дарма
Надзеў я адзнаку Хрыстову –
Сакральнай жа моцы няма
Ў зямных маіх стомленых словах!

Мяркуеш, што быццам сугней
Іду паміж злосцю і дзівам.
Пытаешся, дзе быў раней?
На што траціў сілы вірліва?

Не верыш у тое, што я
Адолею выпрабаванні –
Маўляў, лёс як злыдзень-суддзя
Мяне перадасць на закланне

Няўдачам, нягодам, журбе –
Праявам тужлівым і змрочным...
Паслухаць, матуля, цябе,
То ўжо й мой фінал відавочны:

Вось я – недарэчны слабак –
Брыду з паўдарогі дадому
З адзіным жаданнем: няўзнак
Не трапіць на вочы нікому!

А мой нечуваны намер,
Насамрэч фантом ілюзорны –
Напэўна, паслужыць цяпер
Навукай для ўсіх непакорных.

Вясна 2002 г. Сын.

Ліст трэці

Матуля, заўважыць дазволь:
Прыносяць мне прыкрасць і боль
Такія твае меркаванні
Аб сэнсе майго існавання.

Уладнасцю Божай рукі
Скрыжальна фіксуюць вякі,
Што я не туляга – вандроўнік –
Да твару мне востры цярноўнік.

Празьўшы нямала гадоў,
Я страціў павагу да слоў,
Якія гучаць апраўданнем
Пазіцыі той, што дазвання

Нібыта пякучка-хвароба,
Звяла ўшчэнт найлепшыя пробы
У норавах мноства людзей,
Па-мойму, таму ўсё радзей

Гучаць справядлівыя словы,
Якіх мне падчас дастаткова,
(У якасці шчырай падтрымкі),
Каб крочыць далей без затрымкі.

Я страхі твае разумею, –
Ды ведай, што поспех мой спее:
Няўпэўненасць, стома і здрада,
Адстаўшы ледзь кльпаюць ззаду.

Павер мне: я ў поўным парадку
І трохі папляскай у ладкі,
Бо ўжо відавочны прыкметы
Таго, што за макаўкай лета

Я ў ясным разлозе заўважу
Абрысы жаданай прапажы.

Лета 2004 г. Сын.

P.S.

Даруй мне настойлівасць, мама,
Даруй доўгі шлях гэтаксама.
Не будзь ва ўжо звыклым адчаі,
Бо пошук свой я завяршаю.

